

Töprengés a szegénységről

Ki a szegény? Aki azt mondja magáról? Akit a többiek mondanak szegénynek? Aki azt gondolja magáról? Akiről a többiek gondolják? Vagy helyzet- és körülményfüggő?

A minap a metróauljáróban láttam egy embert, aki nagyon elhanyagolt külsővel ült a kövön, és a következő felirat lógott a nyakában, mindenki által jól látható nagy betűkkel: ITALRA KÉREK.

Bevallom, azóta is vegyes érzelmekkel gondolok rá. Az első reakcióm az volt: Ez egy bátor ember. Azután ilyen gondolatok keveregtek a fejemben: Ide jutott? Ilyen borzasztóan őszinte? Vagy úgy döntött, hogy nem hazudik tovább?

Róla mindenképpen azt merem mondani, hogy ő nagyon szegény ember. Annyira szenved az ital hiánya miatt, hogy már nem tud hazudni. Valamire megtanított: szegény az, aki szenved valaminek a hiánya miatt. A szegénység mértékét a hiány miatt érzett szenvedés határozza meg. No jó, és ki az, aki ezt meg tudja mérni? Senki. De talán ez nem is fontos. Fontos a szabadulás a szenvedéstől. Fontos segíteni ezt a szabadulást. E kettő miatt fontos az éhezökről, fázókról gondoskodni!

Miért alakul ki valakiben a hiányérzet, és e miatt szenvedés, jóllehet mindene megvan, sőt még bővelkedik is?

És miért nem érez hiányt, és e miatt szenvedést, aki önkéntesen mond le dolgokról, esetleg a teljes szegénységet választja, mint például Szent Ferenc, vagy egy nem keresztény „szent”, Buddha?

Az ilyen esetek azt mondatják velem, hogy a szegénység nem körülményfüggő. A szegénység hiánybetegség, hiányérzet, tudati állapot.

Az ember lényének vannak olyan területei, amelyek a végtelenre nyitottak. Például a vágyai, a fantáziája. A végtelen megragadására, birtoklására törekszik. Ezzel szemben végesek a képességei és a lehetőségei.

A lecke „nem piskóta”. A végtelenre nyitott embernek véges körülmények között kell megteremtenie feltöltődését, a telítettség tudatát, vagyis a boldogságát. Az emberiség szenvedésének nagy részét az okozza, hogy e kettőt nem tudja összehangolni. Függetlenül attól, hogy melyik földrészen él, s milyenek az anyagi körülményei. Ha a végtelen birtokba vétele valamilyen oknál fogva nem sikerül, véges dolgokkal akarja betölteni az űrt, amely benne tántog. Mindig a következő megszerzésben reménykedik – ami persze eleve halott igyekezet, hiszen a mérhetetlen űrt nem tölti, és nem is töltheti ki a mérhető. Saját boldogsága érdekében ra-

bolja ki a másik embert, szerez meg mindenáron mindent. „Hatalommal pénzt, pénzzel hatalmat.”

Olyan dolgokat, teendőket kell tehát keresni, amelyek megfelelnek annak a célnak, hogy ne legyen hiányérzetünk. Vagyis nem materiálisak. Ilyenek például az együttérzés, az osztozás képessége, a fegyelem, figyelem, segítség stb., stb. Egyszóval a szeretet cselekedetei. Az már csak melléktermék, hogy mindezek képviselője is mellénk szegődik. A szeretet maga. Sem Ő, sem a felroptak nem mérhetőek sem hosszában, sem széltében. Úgy is mondhatnám, hogy mindegyik végtelen.

Nagyon nagy a felelősségük azoknak, akik már felfedezték ezeknek a cselekedeteknek az életünkben játszott szerepét. Megtapasztalták, hogy lehetséges összehangolni a végtelenre nyitott vágyakat, fantáziát és a korlátozott képességet, lehetőséget, és ez az összehangolás milyen szabadságot ad. Megszabadít a minden gondolatot, fizikai erőt magának követelő feljebb jutási görcstől. Azért nagy a felelősségük, mert öünfelfedezésüket nem tarthatják meg maguknak, el kell mondaniuk azoknak, akik szenvednek! Akik még nagyon sokan vannak.

Nocsak, még egy mérhetetlen, vagyis a végtelenek közé sorolható tett!

Dombi Zsuzsa

Asztaltársaság

Ahhoz, hogy emberek találkozzanak, és együtt töltsenek némi időt, kell egy jó meleg hely, néhány asztal és valami étel, amely fölött beszélgetni lehet. Az, hogy a megfelelő emberek a megfelelő időben és helyen, a megfelelő asztalhoz üljenek le és a megfelelő ételt egyék, nem kell más, csak egy jó ötlet. A jó ötletek aztán önálló életet kezdenek élni, először egy ember fejében, aztán vagy gondolatátvitel, vagy verbális kommunikáció által mások fejében is.

És az ötlet forog, gömbölyödik, gyúrmálódik, emésztődik kissé, és végül megtermi a gyümölcsét. Persze ötletet lehet kölcsönvenni vagy utánozni is. Vagy plagizálni. Igaz, plágium esetén nem szokták az ötlet eredeti gazdáját hivatkozásként megjelölni.

„Ha vendégséget rendezel, hívd meg a szegényeket, bénákat, sántákat, vakokat” (Lk 14,13)!

Ez egy jó ötlet! És a legkevésbé sem plágium, de mindenképpen utánzásra sarkalló. Az egyetlen utánozható példa! Az örömhír példája, Jézus példája: aki az elesetteket és rászorulókat hívja vendégségbe.

És a meghívottak el is jöttek. Jöttek rongyaikba burkolt testükkel és éhes lelkükkel. Az élet hajótöröttei, akiknek arcában saját arcunkat fedezhetjük fel... Eljött a gyermekeit eltemető anyja, aki nyugdíj nélkül, hideg lakásában morzsolja hétköznapijait. Ott volt a lecsúszott tanár, akit felesége a válás után kitessékelt addigi közös lakásukból. Leült az asztaltársaságba a volt állami gondozott, akit üres tarisznyával engedett útjára anyja, az állam. Társaságot talált a fiatal munkanélküli, akinek arcán a remény mosolya halványul. Jelen volt a fiatal anyja, akinek gyermeke már nevelőszüleinek mondja, hogy

apa és anyja. De megtalálta az asztalt az éhségtől szédelő, elsárgult bőrű, homályban élő is. És még számosan a számtalanok közül, akiknek számlálatlanul múlnak napjaik, várva a Bethesda-fürdő partján, hogy egy arra járó kóbor angyal szárnyával megmozdítsa a vizet, amelybe megtalált emberével léphet a gyógyulást váró. Leültek terített asztalunkhoz, és jó étvágygal elfogyasztották felkínált ételünket.

Igazságtalanságnak gondolható, de kiigazítható igazság az, hogy az élet mintha két parton folyna. Az egyik parton élnek azok, akiknek van munkájuk, otthonuk, családjuk, ételük. A másik parton azok, akiknek volt, vagy lehetett volna mindez, de nincs. A két part közötti hidat mindkét oldalról szükséges építeni. Akik a „van” oldalán élnek, azoknak azért, hogy szívük ne kérgesedjen meg jólétükben, akik a „nincs” oldalán élnek, azért, hogy szívük ne kérgesedjen meg bánatukban. Szükségük van egymásra a két parton élőknek! Egymásra utaltattak!

Nekünk, vendéglátóknak örömet jelentett, hogy leültek asztalunkhoz a meghívottak, Sopronban élő hajléktalan embertársaink. Láthatóan jó étvágygal fogyasztották el az Ágfalván főzött Jókai babelevest, és a testvéreink által sültöt almás pitét, kakaós csigát, kalácsot és buktát.

A Bokor helyi közösségeinek tagjai és családjaik együtt munkálkodva készültek a vendéglátó szerepére, és Sopronban, a Szent György Plébánia hittantermében terítették asztalt 2011. február 19-én délben.

CsSzZsóka